

Een belangrijk moment in de geschiedenis van de schaakvereniging Promotie uit Zoetermeer was de wedstrijd van Promotie 1 tegen het Schaakcollectief Jan Timman 1 uit Delft op 15 april 1986. De KNSB had besloten om een landelijke derde klasse te starten en de eerste vier uit de promotieklasse van de Haagse Schaakbond zouden dat jaar promoveren. Twee clubs waren al zeker van promotie namelijk Rijswijk 1 (11 mp; 35 bp) en DD-4 (8 mp; 39.5 bp; uitgespeeld). Collectief 1 (7 mp; 34.5 bp) en Promotie 1 (7 mp; 33 bp) hadden nog gevaar te duchten van DD-3 (6 mp; 29 bp). Voor de laatste ronde stonden de wedstrijden DD-3 tegen kampioen Rijswijk 1 en Promotie 1 tegen Collectief 1 op het programma. Een simpele rekensom leerde dat bij een gelijkspel van 5 tegen 5 bij Promotie 1 tegen Collectief 1 DD-3 voor de opgave stond om met 9.5 tegen 0.5 van Rijswijk 1 te winnen. In dat geval zou niet Promotie 1 maar DD-3 promoveren.

Schakersmaaltijd in AA-Zicht ter viering van het sluiten van de *Vrede van Zoetermeer*

Wij speelden in Zoetermeer in het denksportcafé aan de Gondelkade. Spelen of niet spelen was de vraag. Onze wedstrijdleader extern Harry Breuker was als directeur van een basisschool de integriteit zelve dus van afspraken vooraf met de tegenstander kon geen sprake zijn. Verder vond hij dat tien remises er wel zeer verdacht uit zouden zien. Wij moesten dus gewoon schaken. Ik en met mij vele anderen besloten eerst maar eens rustig de kat uit de boom te kijken. Iemand die dat niet deed was de jonge Bernard Bannink die doldriest de aanval zocht en snel won. Dat betekende dat er aan een ander bord een punt ingeleverd moest worden voor de beoogde vijf tegen vijf. Manuel Nepveu was de kop van Jut. Toen hij verloren stond was dat voor de rest van de spelers het sein was om remise overeen te komen. Ik deed dit na negen zetten en Henk Noordhoek na twaalf. DD-3 versloeg intussen Rijswijk 1 met 6.5 tegen 3.5 zodat Schakerscollectief Jan Timman en Promotie naar de derde klasse van de KNSB promoveerden. Aan het einde van de middag werd de *Vrede van Zoetermeer* door de teamleiders ondertekend en konden we aanschuiven voor een groot banket dat ons door het bestuur van Promotie in restaurant AA-zicht werd aangeboden, zie het schilderij van Bartholomeus van der Helst.

Interessant is hetgeen Hein Donner in *De Koning* (1987, p.190; Schaakbulletin 80, augustus 1974), naar aanleiding van de schaakolympiade van Nice 1974, over dit type vredesverdrag te melden heeft. Donner: 'Met Genna Sosonko is een nieuw element in het Nederlandse schaak gekomen, de echte professional. Serieus en gedegen heeft hij als geen ander in de gaten waar het in deze wedstrijden allereerst om gaat, namelijk *niet te verliezen*. Hij verloor dan ook geen partij. Maar ook werden wij wel door hem bestraffend toegesproken, dat het niet te pas kwam nog op winst gespeeld te hebben, terwijl remise genoeg was geweest.'

Tijdens de schaakolympiade van Thessaloniki 1988 ging Sosonko nog een stapje verder. Tijdens de elfde ronde moest Nederland tegen de USSR en stelde Sosonko op een gegeven moment Garry Kasparov en Anatoly Karpov vier remises voor. Zij leken hier mee in te stemmen, zie New in Chess 1989-1, maar omdat de spelers aarzelden zette Sosonko de klok aan het bord van de partij Beliavsky – Piket stil, dit tot verrassing van Beliavsky die aan zet was. De toernooileider wist even niet wat er aan de hand was maar noteerde toch maar het gelijkspel op het scorebord. Nederland bleef zo in de race voor een medaille. Na nog een gelijkspel tegen de USA en overwinningen op Zweden en Engeland eindigde Nederland op de derde plaats. Een uitstekende prestatie van het jonge Nederlandse team en dat terwijl Jan Timman verstek moest laten gaan.

Gezicht op Dordrecht – Albert Cuyp (ca. 1660)

In 2013 was er sprake van een soortgelijke affaire als die van Promotie in 1986 maar deze keer in de Rotterdamse Schaakbond, klik [hier](#). In april 2013 liepen de gemoederen hoog op in de promotieklasse van de RSB. In de laatste ronde bleken de wedstrijden Messemaker 1847 2 – SO Rotterdam 2 en Dordrecht 2 – Sliedrecht 2 allebei in vier tegen vier, elk 8 remises, geëindigd te zijn. Hierdoor degradeerde het team van 3-Torens 1 uit Lansingerland dat met 4.5 tegen 3.5 van kampioen De Willige Dame gewonnen had. In Berkel en Rodenrijs riep men matchfixing en er werd ingrijpen van hogerhand geëist. Ik weet niet hoe deze affaire afgelopen is maar mijn raad aan de schakers van 3-Torens, die toch maar mooi de kampioen verslagen hadden, zou geweest zijn gewoon het jaar erop promoveren en dan die vier samenspanners in de pan hakken.

Hoe dichter bij Dordt, hoe rotter het wordt las ik in een van de stukjes. Deze uitdrukking kende ik niet maar ze herinnerde mij aan de roofriders van Groothoofd (nu Dordrecht) die ons eind 1986 vrijwel zonder punten naar Zoetermeer terugstuurden. Deze roofriders promoveerden in 1986/87 en ook, hetgeen ongewoon is, in 1987/88. In de late middeleeuwen raakten schippers en handelaren in Dordrecht tolgeld kwijt, in de vorige eeuw waren het match- en bordpunten.